1

Met moeite weet Beatrix het besneeuwde glas-in-loodraam van de torenkamer open te krijgen en ze moet het met beide handen beethouden om te voorkomen dat de keiharde wind het uit haar handen blaast. Het is een van de weinige ramen waar nog beweging in te krijgen is, want alle andere zitten vastgevroren. Ze buigt naar voren, het raam uit, en komt terecht in een spervuur van naaldscherpe deeltjes ijzel die zich in haar gezicht boren en haar de adem afsnijden. Met tranende ogen kijkt ze naar beneden, naar de ingang van het kasteel. Daar ziet ze wat ze al verwacht en gevreesd had. De storm heeft een enorme berg sneeuw en ijs tegen de poort geblazen. Geen wonder dat niemand hem meer open krijgt. De slotgracht is onder een metersdikke witte laag verdwenen waarin de slotbrug niet meer is dan een glooiende hobbel. Verder is het zicht beperkt. De nabije omgeving wordt geheel aan het zicht onttrokken door de hevige sneeuwval en de razende wind. Met beide handen trekt ze het raam weer dicht en draait snel de klink om.

'Uitkijken wat je wenst, Trix,' mompelt ze, terwijl er weer wat gevoel in haar wangen terugkeert en het tranen minder wordt.

Wat een verschil met twee dagen geleden…

Jachtslot Het Oude Loo is een elegant kasteeltje met spitse torens dat toen ze aankwamen werd weerspiegeld in een licht bevroren slotgracht. Een aanblik die nog idyllischer was dan anders, doordat dwarrelende sneeuwvlokjes het kasteel en het omringende bos met een laagje poedersuiker bedekten. Haar innige wens – een witte kerst! – leek uit te komen.

Over de aan zware kettingen opgehangen ophaalbrug was de hofauto de binnenplaats van het kasteel opgereden, waar ze vol *Christmas spirit* waren uitgestapt: Beatrix, haar privésecretaris Henriette Loudon, haar adjudant Robby van Doesburg en haar zoon Alex.

Negen hele dagen vrij om een druk jaar af te sluiten en de kerstdagen door te brengen met familie en vrienden. Tijd voor lekker eten, wijn en cadeaus.

De dag erop zouden haar andere zoons terugkomen uit Londen, waar ze met opa en oma kerstinkopen hebben gedaan. Alex wilde niet mee. Hij studeert tegenwoordig in Wales en was blij even in Nederland te zijn. Tot opluchting van opa en oma, want Alex kan een beetje een pestventje zijn.

Volgens het oorspronkelijke plan zouden ze direct na de landing met hun inkopen naar Het Oude Loo komen. De rest van de gasten arriveerde dan de vierentwintigste, zodat het hele gezelschap kerstavond kon vieren. Of Claus erbij zal zijn, is niet zeker. Hij is in Zwitserland, waar hij volledig rust moet houden. Ze heeft hem daar een week geleden bezocht en heeft begrepen dat er maar een kleine kans is dat zijn gezondheid het toelaat om over te komen.

Kerstvakantie voor Beatrix betekende dat anderen, zo-

als de ceremoniemeester, lakeien, kamermeisjes en hulpkoks, met de feestdagen moesten werken. Daarom had ze hun voorafgaand aan de kerstdagen vrijgegeven, zodat ze ruim op tijd terug zouden zijn om het kerstdiner voor te bereiden, de logeerkamers klaar te maken, en nog duizend andere dingen te doen. Achteraf gezien niet zo'n goede beslissing. Want er was een spelbreker. Namelijk het weer.

De nacht van hun aankomst was het harder gaan sneeuwen. En toen nog harder. Er was een razende wind bij gekomen, waarna een ware sneeuwstorm ontstond, die de ijzel horizontaal over het land blies en alles vastvroor waarmee het in aanraking kwam. Zoals de poort van Het Oude Loo dus. En daarmee ook de enige manier om het kasteel te kunnen verlaten.

'En?' vraagt Henriette wanneer de koningin weer terug is in de warme zaal op de begane grond. Henriette – Jet – Loudon is behalve haar privésecretaris ook haar beste vriendin. Een *petite* verschijning van vierenveertig, net zo oud als de koningin zelf. Scherp gezicht. Grote, donkere ogen. Opgestoken haar.

'Hopeloos,' zegt Beatrix. 'Zolang het blijft vriezen, gaan we nergens heen. We zitten opgesloten. Vastgevroren.'

'En dat blijft het,' zegt Jet. 'Vriezen, bedoel ik.' Haar privésecretaris heeft met 003, de telefonische weerlijn, gebeld. 'Pas rond eerste kerstdag moet het iets minder heftig worden. Tenminste, ik denk dat ze dat zeiden, de verbinding viel steeds weg.'

Slecht nieuws, denkt Beatrix. Ook dat van die wegvallende verbinding. De telefoon is sinds ze zijn ingesneeuwd hun enige contact met de buitenwereld. Zo is ze te weten

gekomen dat opa, oma en de kinderen vastzitten op het vliegveld van Londen omdat landen op Schiphol of Valkenburg onmogelijk is. En dat al het ondersteunende personeel op weg naar Het Oude Loo is gestrand in een sneeuwstorm op de A12 en uiteindelijk om heeft moeten keren. Men is niet verder gekomen dan Zoetermeer. Inmiddels is de noodtoestand afgeroepen in het hele land. Strooiwagens vriezen vast, en niemand mag meer de weg op.

Een landmachtgeneraal van de nabijgelegen legerbasis Harskamp heeft de koningin gebeld en heeft aangeboden een tank in te zetten om hen te bevrijden. Al was dat niet zonder risico, waarschuwde hij. Het zicht was door de sneeuwstorm zo minimaal dat de chauffeur van de tank het kasteeltje waarschijnlijk pas in de gaten kreeg wanneer hij in de slotgracht door het ijs zakte.

Beatrix had de militair bedankt voor het aanbod. 'Maar het is geen oorlog, generaal. We hebben eten, drinken en verwarming, en ik wil geen tank in mijn slotgracht, dank u. Mocht ik van mening veranderen, dan bel ik u wel.'

Dan moet de telefoon het wel dóén, natuurlijk. Heel even overweegt ze alsnog op het aanbod van de generaal in te gaan. Maar het lijkt zo overdreven. En als rond eerste kerstdag de dooi inzet, dan hoeven ze het maar een paar dagen vol te houden.

'Het is niet anders, Jet,' zegt ze. 'Thee dan maar?'

Henriette knikt. 'Met een kerstkransje.'

Voorlopig hoeft niemand van de gasten of het personeel bang te zijn dat ze verhongeren. Er is genoeg voor iedereen. In haar hoofd gaat Beatrix haar gasten langs. Agnes Quant, een bekende kunsthistorica . Quant met

een Q, zoals ze zelf altijd zegt. Hoteleigenaar John Bremmer en zijn vriendin, fotomodel Melina Kostopoulos. John en Melina rekent ze tot haar intimi en waren al welkom op het kasteel voor de rest arriveerde.

Interieurontwerpster Lotus van Ravestein is al weken op het kasteel om een aantal logeerverblijven opnieuw in te richten. Nergens voor nodig, vond Beatrix, maar Claus had het toegezegd zonder zijn vrouw bij die beslissing te betrekken.

Verder de huisbewaarder, die in de noordvleugel van Het Oude Loo een dienstwoning heeft, en de rentmeester, Heloïse Eekhout. Op de dag dat Beatrix arriveerde, en de sneeuwval nog meeviel, had ze Heloïse gevraagd de maaltijd met hen te gebruiken. Na een flesje wijn te veel had ze de rentmeester een logeerkamer voor de nacht aangeboden. Maar de volgende dag kwam Heloïse niet meer weg door de opgestoken sneeuwstorm.

Met de koningin, zoon Alex, Jet, Robby, chef-kok Claudia en een lakei erbij kwam dat op een dozijn. Beatrix is geneigd Penny, de onafscheidelijke jachthond van Eekhout, mee te rekenen, maar dan kwam het totaal op dertien. Een ongeluksgetal volgens sommigen. Om het lot niet te tarten houdt ze het op twaalf personen en een hond.

De meeste gasten hebben plaatsgenomen in de ridderzaal op de begane grond. De zes hoge gebrandschilderde ramen zijn met wapenschilden en deviezen versierd. Samen met de zware, zwarte hanenbalken verhogen ze de middeleeuwse sfeer die de zaal uitademt.

Leren Chesterfield-banken flankeren de twee open haarden aan weerszijden. Er is een staande piano. Tafeltjes staan verspreid door de ruimte naar voorbeeld van een Engelse club. Intiem, dankzij de Perzische tapijten, de schemerlampen, de brokaten gordijnen, en de prenten en schilderijen aan de muren. En natuurlijk door de immense kerstboom in de hoek. De boom is versierd door Alex, zodat het een wat rommelig geheel is geworden, maar daardoor niet minder feestelijk, met ballen, lichtjes, een piek en een bescheiden stapeltje cadeaus eronder.

De enige lakei die Beatrix tot haar beschikking heeft, laveert tussen de tafeltjes door en schenkt de thee in. Omdat hij er alleen voor staat, heeft hij het druk. Hij serveert, maakt de bedden op voor de gasten, en helpt Claudia Spruyt, de chef-kok, in de keuken. Het kan niet anders, de rest van de keukenbrigade is in de sneeuw op de A12 blijven steken.

Na de thee druppelen ook de nog ontbrekende gasten binnen. Beatrix kijkt tevreden om zich heen. John Bremmer, die ziet dat zoon Alex en adjudant Robby het Monopoly-bordspel tevoorschijn hebben gehaald en bij hen aanschuift. Door de hoogte van de zaal is het lastig om het er bij deze weersomstandigheden echt warm te krijgen, maar John veegt zweetdruppeltjes van zijn voorhoofd. Vreemd. Hij zal toch niet ziek zijn?

'Eh, dinges.' John steekt zijn hand op.

'Diederik,' souffleert Robby hem.

'Diederik. Geen thee. Koffie voor mij.'

'Goed, meneer Bremmer.'

Vrijwel direct erna komt Agnes Quant binnen. Ze lijkt geïrriteerd en kijkt om onduidelijke redenen intens kwaad

naar de lakei. De blikken laten de bediende blijkbaar niet koud. Hij schenkt de thee naast haar kopje en weet niet hoe snel hij bij Quant weg moet komen.

Henriette eet nog een kerstkransje. Zij wel. Jet kan een kílo kerstkransjes opeten en dan nog niets aankomen.

De sfeer is huiselijk, maar dat ze ingesneeuwd zijn, zit de koningin niet lekker. De controlfreak in haar kan daar niet tegen. Toch zal ze het moeten accepteren.

De theeboel wordt weggeruimd en er wordt een borrel geserveerd. Beatrix neemt haar verantwoordelijkheid als gastvrouw serieus en schuift aan bij Agnes Quant, die alleen aan een tafeltje zit. Quant heeft haar achternaam overgehouden aan een inmiddels ontbonden huwelijk met een Engelse miljonair. Van zichzelf heet ze Plugge. Ze valt op in een jurk met een Mondriaanmotief. Dikke, zwarte lijnen, en witte, gele, rode en blauwe vlakken. Zwarte panty, rode pumps. Het ravenzwart geverfde haar is in een korte bob geknipt en ze heeft net iets te veel make-up op. Ze is vijftig.

De gedeelde liefde voor kunst is de reden dat Beatrix de vrouw al een paar keer op het kasteel heeft uitgenodigd. Quant is een vrouw die graag in de belangstelling wil staan. Die in tegenstelling tot Beatrix graag de publiciteit zoekt en in menig televisiepraatprogramma te zien is. Omdat Quant nogal bezorgd kijkt, vraagt Beatrix: 'Is er iets?'

'Ja. Ik had een briljante verrassing voor eerste kerstdag. Maar nou komt er niemand opdagen.'

'Wij zijn er,' zegt ze.

'Hm.'

Blijkbaar zijn wij niet genoeg, denkt de koningin. 'Wat voor een verrassing?' vraagt ze.

'Eh-eh.' Quant gaat met haar duim en wijsvinger langs haar lippen alsof ze een rits dichttrekt.

Maar als er iemand nieuwsgierig is, dan is het Beatrix.

'Kom op,' zegt ze. 'Geef me een hint.'

Quant neemt een slok en laat vuurrode lipstick achter op het glas. 'Oké,' zegt ze dan. 'Het gaat om een speurtocht.'

'Dat is al vaker gedaan.' De koningin is wat teleurgesteld. Jaar in, jaar uit bestaat het traditionele kerstvermaak uit een speurtocht. Het kasteel met al zijn kamers en gangen leent zich er uitstekend voor. 'Leuk voor de kinderen,' zegt ze.

'O, maar deze is niet voor kinderen. Deze is voor grote mensen!' Agnes lacht. 'Ik heb het over de meest spectaculaire speurtocht die ooit is georganiseerd. Waar ook ter wereld!'

'Compleet met een mooie prijs aan het einde?

'Ja.'

'En die prijs is?'

Weer lacht Quant. 'Dat is geheim. Maar geloof me. Als ik onbetaalbaar zeg, dan zeg ik niets te veel.'

Met een knip van de vingers sommeert ze de lakei naar haar tafeltje. 'Nog een wijntje hier, knul. *Chop, chop!*'

Kritisch kijkt Quant toe hoe hij inschenkt, 'tut, tut'-geluiden makend wanneer er een druppel naast het glas valt. En dan weer dat boze nakijken. Voor Beatrix heeft kunnen vragen wat dat allemaal betekent, klinkt de gongslag die het gezelschap naar de eetzaal sommeert, een verdieping lager, in het souterrain van het kasteel.

Tijdens het diner zet Agnes Quant het tempo waarin ze

wijn tot zich neemt door. Ze heeft de reputatie wel van een glaasje te houden. Iets wat in artistieke kringen niet ongewoon is. Beatrix hoort haar tegen haar buurvrouw, Melina Kostopoulos, zeggen: 'Ik heb het over de meest s-spectaculaire s-speurtocht…'

Ook de rest van de avond vertelt Quant aan wie het maar horen wil over de grote verrassing die ze in petto heeft. Iets na elven verlaat ze, enigszins onvast op de benen, de ridderzaal.

'Je bent te vroeg,' zegt de moordenaar, als Agnes binnenkomt.

Quant houdt een fles omhoog. 'Kannie wachten. Wordt champie warm?'

Dat lijkt de moordenaar niet waarschijnlijk, het is behoorlijk fris in dit gedeelte van het kasteel.

Agnes heeft geen last van de kou, dat is duidelijk. Door alcohol en opwinding heeft ze rode blossen op haar wangen. Een zweem van transpiratie glimt op haar voorhoofd.

Ze zet de fles neer en zegt: 'Zo, kom jij maar eens hier.'

En direct wordt ze handtastelijk.

Dat was niet de bedoeling. De moordenaar deinst naar achteren. 'Wacht, wacht!'

'Waarop?' vraagt Agnes. Haar lichaamswarmte is zelfs op een meter afstand nog voelbaar.

'Eerst bubbeltjes.'

'O, ja,' zegt Agnes. 'Vergeten. Bubbeltjes. Lekker. Hm.'

Met onvaste hand schenkt Quant de glazen vol. Schuim bruist over de rand. Ze heffen het glas.

‘Op de speurtocht,’ zegt de moordenaar.

‘Op de speurtocht,’ herhaalt Agnes.

Ze klinken.

‘Daarover gesproken…’

Twintig minuten later weet de moordenaar – die het drinken vooral aan Agnes overlaat – alles wat er te weten valt. En dat is niet niets. Integendeel. Het is boven verwachting. Sensationeel. Wat nu? Niemand anders mag dit weten. Niemand.

Er is geen tijd om er rustig over na te denken. Agnes nadert alweer. Lust glinstert in haar ogen. Wat te doen? Met Agnes redeneren? Een deal sluiten? Fiftyfifty voorstellen?

Dichter en dichterbij komt Agnes. ‘Ik wist wel dat je me niet zou kunnen vergeten,’ zegt ze.

‘Agnes, luister…’

Maar Agnes luistert niet. Ze hijst de Mondriaanjurk op en begint haar onderbroek uit te trekken.

O, Jezus.

Een kanten slipje vliegt door de lucht.

Is er een mogelijkheid om…?

Nee. Te laat. Dit moet eindigen. Hier en nu. De moordenaar zoekt naar een wapen. Iets om mee te slaan of te steken. De champagnefles! Zonder verder nog te twijfelen grist de moordenaar de fles van het tafeltje, haalt uit, en raakt Quant vol op het hoofd. Even kijkt Agnes glazig. Verbaasd. Dan zakt ze in elkaar en valt met een doffe bons op de grond.

2

De volgende ochtend neemt het gezelschap opnieuw plaats aan de eettafel, deze keer voor het ontbijt. Verse broodjes, eitjes, koffie. Als iedereen zit, valt het Beatrix op dat er één stoel onbezet is.

Die van Agnes Quant.

Heloïse Eekhout is de eerste die er een opmerking over maakt: 'Zou mevrouw Quant geen honger hebben?'

Heloïse is de rentmeester van de kroondomeinen. Dat wil zeggen dat ze het 10.000 hectare grote natuurgebied ten noordwesten van Apeldoorn beheert. Een managementfunctie, vol beheerplannen en begrotingsvoorstellen, maar dat neemt niet weg dat Eekhout de rode wangen en de no-nonsense kleren heeft van iemand die veel tijd in de natuur doorbrengt. Kortgeknipte nagels, geen make-up. Steil, blond haar. Haar springerspaniël ligt op een dekentje in de hoek van de ontbijtzaal. De jachthond heet voluit Penny de Jager, maar wordt gewoonlijk Penny genoemd.

John Bremmer glimlacht. 'Na al de drank van gisteravond heeft ze misschien een beetje hoofdpijn?'

John is zesenvijftig, maar ziet er jonger uit, met vrolijke ogen en blozende wangen. Een potlood dun snorretje

geeft hem iets schurkachtigs, als een acteur in een zwart-witfilm uit de jaren twintig. Hij is een ondernemer, maar wel een heel geslaagde ondernemer. Een multimiljonair. Hoewel het de laatste tijd financieel wat minder met hem gaat, vanwege de recessie. Beatrix en hij zijn al twintig jaar bevriend.

'Ik krijg hoofdpijn van die jurk van haar,' zegt Alex zonder van zijn bord op te kijken.

Discretie kent hij niet. Hij zal in de toekomst moeten leren er niet alles zomaar uit te flappen. De koningin kijkt kritisch toe hoe haar zoon met de onstuitbare eetlust van een zestienjarige boterhammen met *scrambled eggs* en tomatenketchup naar binnen schoffelt. Sinds hij in Wales op school zit, gooit hij overal ketchup overheen. Een verschrikkelijke gewoonte. En dan heeft ze het nog niet eens over de trui die hij aanheeft. Een groene trui met een kerstman met een pul bier in zijn hand erop, en de tekst: IT'S THE MOST WONDERFUL TIME FOR A BEER.

'Heeft iemand haar überhaupt gezien?' vraagt Beatrix. 'Vanochtend, bedoel ik.'

Schuddende hoofden rondom.

'Diederik!'

De lakei schiet toe. 'Ja, Majesteit?'

'Wil jij even kijken of mevrouw Quant op haar kamer is en vragen of ze wellicht zin heeft om te ontbijten.'

'Majesteit.'

Even later is hij terug en zegt dat mevrouw niet op haar kamer is.

'Dat weet je zeker?' vraagt Beatrix.

'Niet honderd procent, Majesteit. Ik heb alleen geklopt en geroepen.'

‘Je bent niet binnen geweest?’

‘Dat zou niet gepast zijn, Majesteit. Wilt u dat ik dat alsnog doe?’

‘Nee,’ zegt Beatrix, ‘je hebt hier je handen vol. Wij gaan wel. Jet, ga je mee?’

Jachtslot Het Oude Loo is een eeuwenoud kasteel met een slotgracht, een ophaalbrug en torenspitsen. Het kost niet veel moeite om je eeuwen terug te wanen in de tijd van ridders en jonkvrouwen, kruisbogen en valkeniers. Geen enorme burcht, maar een elegant kasteeltje, gebouwd in een U-vorm. In de voorgevel bevindt zich de poort, met daarboven een aantal logeerverblijven. De linkerpoot van de U wordt de zuidvleugel genoemd, de rechterpoot van de U de noordvleugel. In de zuidvleugel bevinden zich onder andere de keuken, de eetzaal en de ridderzaal. In de noordvleugel bevinden zich de personeelsverblijven, de bibliotheek en enkele logeerkamers. De achterkant van het kasteel is van oorsprong open, maar is tijdens de laatste verbouwing voorzien van een hoge muur die ervoor zorgt dat je vanuit het bos niet op de binnenplaats kan kijken en dat het water van de slotgracht niet de binnenplaats op waait. Een eigenaardigheid van het gebouw is dat de enorme toegangspoort de voorgevel op de begane grond in tweeën deelt. Dus als je van de zuidvleugel, de eetzaal – waar Beatrix en Jet zich bevinden – naar de kamer van Agnes in de noordvleugel wilt, moet je eerst de trap op om dan via de eerste verdieping over de poort heen naar de andere kant te gaan. Een alternatieve route

is via de binnenplaats, maar daar ligt de sneeuw zo hoog dat je er tot je middel in zou verdwijnen.

Hard kloppen en roepen heeft inderdaad geen zin. Het blijft stil aan de andere kant. Beatrix probeert of de deur op slot is. Dat is niet zo. Langzaam duwt ze de deur open.

'Agnes? Joehoe!'

Maar… ze is er niet. Ook niet op de wc of in de douche. Wat wel opvalt, is dat het er een zootje is. Kunstboeken, schrijfblokken, een schetsboek, kunstcatalogi, buitenlandse paperbacks. Potloden, pennen, een aangebroken slof Dunhill-sigaretten. Alles ligt door elkaar. Op het nachtkastje staat een aangebroken fles Stolichnaya-wodka met een tandenborstelglas ernaast. In een asbak ligt een tweetal peuken, de filters rood van de lipstick. Kledingstukken puilen uit een open koffer. De ruimte ruikt naar parfum en sigaretten.

'Bizar,' zegt Henriette. 'Ik bedoel, ze moet in het kasteel zijn. Dat kan niet anders. We zijn ingesneeuwd.'

Beatrix is het met haar privésecretaris eens. 'Niet hier in ieder geval.'

'De keuken misschien?' stelt Jet voor. 'Claudia wil als ervaringsdeskundige nog weleens iets tegen een kater hebben.'

Dan had iemand haar toch moeten zien, denkt Beatrix. De keuken is náást de eetzaal. Maar ze heeft geen beter idee.

In de keuken treffen ze een deeg knedende chef-kok.

'Heb jij Quant gezien, Claudia?'

'Nee, Majesteit.'

Bloem stuift in het rond wanneer Claudia een enorme bal brooddeeg met haar vuisten bewerkt. Beatrix is blij

dat zij dat deeg niet is. Claudia is stevig gebouwd. Niet op een mollige manier, maar als een olympisch kogelstootster. Ze staat altijd wat wijdbeens, voeten in witte leren klompen gehuld, een houding die ze overgehouden heeft aan haar tijd bij de marine. Haar werklast is aanzienlijk nu ze er min of meer alleen voor staat. Ze zorgt dat er elke dag voor twaalf mensen drie maaltijden per dag op tafel komen. Maaltijden die voornamelijk uit wild bestaan, geschoten op de kroondomeinen in het afgelopen jachtseizoen. Ze heeft vriezers vol everzwijn, hert, haas, patrijs en nog veel meer.

'Eerder vandaag misschien?'

Claudia schudt haar hoofd. Beatrix bedankt haar en laat de chef aan haar werk.

'De bibliotheek dan,' zegt Jet.

Agnes is bezig met een boek over de geschiedenis van kasteel Het Oude Loo en heeft daar bij haar vorige bezoek ongeveer een hele week doorgebracht.

In de noordelijke vleugel aangekomen, waar de bibliotheek zich bevindt, haasten ze zich door een lange gang. De aankleding van het kasteel is sterk door de jacht beïnvloed en ook hier hangen de wanden vol met de koppen van opgezette reeën, herten en zwijnen, allemaal in de omliggende bossen geschoten door voorgaande bewoners van Het Oude Loo. Een ertussen geplaatste enorme eland valt sterk uit de toon. Een van Beatrix' voorvaderen schijnt het dier in Canada te hebben geschoten en hierheen te hebben verscheept. De kop in ieder geval. Het stelt de andere jachttrofeeën nogal in de schaduw door zijn omvang. De spanwijdte van het bladvormige gewei is zeker twee meter. Het dier kijkt sneu uit de glazige ogen.

De vacht is mottig geworden na al die jaren, en het gewei oogt breekbaar. Ze passeren de trofeeën en komen in de bibliotheek uit. Maar nee, daar is Quant ook niet.

'Ik begin een beetje ongerust te worden,' zegt Beatrix.

Jet knikt. 'Ik ook.'

De koningin denkt aan de gladde trappen in de torens, naar de zolder, naar de kelders. De vele gangen. De sneeuw en de ijzel buiten. Een ongeluk is zo gebeurd.

'We gaan haar zoeken,' zegt ze. 'Met z'n allen.'

Beatrix verzamelt iedereen in de ridderzaal en samen met Jet verdeelt ze de zoekploegen.

'Nee, jij blijft hier,' zegt Heloïse tegen Penny, die enthousiast met haar staart zwaait. 'Of je moet je omscholen tot speurhond.'

Iedere ruimte moet doorzocht. Alle slaapkamers, de opslagruimten, de dienstvertrekken, de kelder, de zolder. De huisbewaarder biedt aan zijn eigen woning te doorzoeken.

'En de binnenplaats?' vraagt Lotus.

De zaal heeft ramen aan weerszijden. Die aan de buitenzijde, die met uitzicht op het omringende bos, zitten dichtgevroren, maar die aan de andere kant zijn nog enigszins doorzichtig en gunnen de kijker een blik op een binnenplaats die is veranderd in een sneeuwvlakte, waar de storm onvermoeibaar overheen jaagt. De enige onderbreking in de witte wade is een hobbel gevormd door de Land Rover Defender van Heloïse van Eekhout. Die heeft ze twee dagen geleden over de ophaalbrug de plaats op gereden toen het nog maar een klein beetje sneeuwde. Het zou nu niet meer kunnen, al was het alleen al omdat de toegangspoort onwrikbaar zit vastgevroren. Geen be-

weging in te krijgen, wat ze ook proberen. En de poort is de enige manier om in, en uit, het kasteel te komen. Over de door ijzel spekgladde en hoge muur aan de achterkant van het kasteel klimmen valt in de categorie zelfmoordpogingen, vooral omdat je geen hand voor ogen ziet door de razende sneeuwstorm. De enige die zich twee keer per dag op een miniem stukje van de binnenplaats waagt, is Penny. Ze moet wel. Voor Agnes geldt die noodzaak niet.

'Nee,' zegt Beatrix. 'Niet nu. Dat kan altijd nog.'

'En ik?' vraagt Alex aan zijn moeder.

'Je kunt de ontbijtboel afruimen en daarna mag je Claudia helpen.'

Haar zoon haalt zijn schouders op. '*Whatever.*'

Misschien toch niet zo'n goed idee om hem in Wales te laten studeren. Met die ketchup en die trui en die ordinaire uitdrukkingen.

Ze beginnen bij het woonvertrek van de koninklijke familie in de zuidelijke toren. Een ruim appartement met een zitkamer, een kleedkamer, meerdere badkamers en slaapvertrekken. Het is er rustiek ingericht met meubels van leer, verweerde balken aan het plafond en een hertenkop aan de muur. Een stijl die *outdoorsy* wordt genoemd. Er staat een televisie, maar die geeft alleen maar ruis omdat de storm de antenne van het dak heeft gerukt. Diezelfde storm is hier, hoog in de toren, extra goed te horen. Het giert. Deeltjes ijzel ratelen tegen de ruiten. De luiken rammelen.

Beatrix kan geen enkele reden bedenken waarom Quant in de koninklijke vertrekken zou zijn, maar zoeken is zoeken. Dus kijken ze in de wc, de douche, de woonruimte, de slaapkamers en Beatrix' kleedkamer. In die

laatste is alleen het meest noodzakelijke te vinden. Wat eenvoudige rokken, blouses en truien. Een trainingspak, tenniskleding, wandelkleding. De galajurken voor het kerstfeest en voor de kersttoespraak, de hoeden, de bijbehorende schoenen en de juwelen liggen achter in de auto van haar kleedster, Irma. Ook Irma is vast komen te zitten in de sneeuw op de A12 en heeft samen met de hele garderobe rechtsomkeert moeten maken. Hoe dan ook, hier geen Agnes, dat is duidelijk. En ook niet in de kamer van Jet, die dicht bij die van de koningin ligt.

Volgende.

De noordelijke toren. Niets. En verder, systematisch langs de hele eerste verdieping van de frontgevel.

Ze zijn bijna klaar als Jet zegt: 'Hoor je dat?'

Ja. Beatrix hoort het ook. In de verte gilt iemand. Hard. Hysterisch. Het lijkt van de begane grond te komen. Ze spurten de trap af in de richting van het gegil. Als Beatrix en Jet de gang met de personeelsverblijven in hollen, zien ze een lijkbleke Melina Kostopoulos voor een geopende deur staan, een hand voor haar mond geslagen, ogen groot. Naast haar staat Heloïse Eekhout. Ook bleek. Als Heloïse opzij kijkt en de koningin ziet, wijst ze naar binnen.

'D-daar! Het is verschrikkelijk!'

En inderdaad, dat is het. Quant ligt op de grond. Bewegingloos. Bij haar hoofd heeft zich een poeltje geronnen bloed gevormd, dat gedeeltelijk in het tapijt is getrokken. Beatrix en Jet dringen zich langs Melina en Heloïse naar binnen en knielen naast het slachtoffer neer. Jet voelt Agnes' pols, Beatrix haar hals. Niets. Geen verrassing. De open ogen en de koude ledematen vertellen een duidelijk verhaal.

'Ach, Agnes,' verzucht Beatrix.

'Is ze…' zegt Melina.

Beatrix knikt en staat op. Geschokt. De nabijheid van de dood went nooit. Hoe vaak je er ook mee geconfronteerd wordt.

Inmiddels klinken er nieuwe, haastige voetstappen in de gang. Belangstellende, en daarna verschrikte gezichten verschijnen achter Melina en Heloïse, die als aan de grond genageld in de deuropening zijn blijven staan. John Bremmer, Alex, Diederik Smit, adjudant Robby.

Straks is iedereen hier, aangetrokken door het gegil. Beatrix ziet een hele horde nieuwsgierige gasten voor zich, die elk spoor en elke aanwijzing vertrappelen. Nee, dat mag niet gebeuren. Wanneer John Bremmer de kamer in wil gaan, steekt Beatrix als een verkeersagent haar hand omhoog.

'Halt! Achteruit iedereen! Niemand naar binnen!' Met zachte kracht duwt ze iedereen naar achteren tot ze allemaal in de gang staan. 'Jet.'

Jet doet de deur achter zich dicht. Dan pas komen Claudia en Lotus van Ravestein hijgend aan. Zij moeten de gil aan de andere kant van het kasteel hebben gehoord, waar ze aan het zoeken waren. Alleen de huisbewaarder ontbreekt nog.

De sleutel zit niet in het slot, ziet Beatrix.

'Alex. Zoek de huisbewaarder en laat hem de loper van de personeelsverblijven meenemen.'

Haar zoon verdwijnt de gang in, om niet veel later terug te keren met zowel de loper als de huismeester. Beatrix draait de personeelsruimte op slot en steekt de loper in de zak van haar rok. 'Dit is nu een plaats delict,' zegt ze.

Het nemen van de leiding komt als vanzelf. Het is haar natuur. Het zit diep in haar karakter. Bovendien is het onlosmakelijk verbonden met haar ambt.

'Van wie is deze kamer?' vraagt ze aan de huismeester.

'Van niemand, Majesteit. Deze hele rij staat leeg. Er is geen personeel.'

Ze begrijpt wat hij bedoelt. De keukenbrigade, de bedienden, de ceremoniemeester, de lakeien, dienstmeisjes… iedereen die hier nu had moeten zijn. Als het noodweer geen roet in het eten had gegooid.

'Alleen *Frau* Spruyt en *Herr* Smit verblijven in deze vleugel.'

Chef-kok Claudia en lakei Diederik dus.

'Goed, dank je wel.'

Ze richt zich tot de groep in de gang. 'Het is vanaf nu verboden deze ruimte te betreden. Probeer kalm te blijven en denk na of je iets weet wat de politie straks kan helpen met hun onderzoek. Ik stel voor dat iedereen zich in de ridderzaal verzamelt. Jet en ik zullen de autoriteiten op de hoogte stellen.'

Er zijn meerdere telefoons in het huis. In het halletje bij de logeerverblijven. In de torenkamer waar Beatrix verblijft. En er is een telefoon in de vroegere portierskamer, links naast de poort. Hierin zit allang geen portier meer, maar een marechaussee. En de marechaussee die er op dit moment had moeten zitten, een korporaal, is onderweg naar het kasteel uitgegleden en heeft zijn sleutelbeen gebroken. Men beloofde zo snel mogelijk een vervanger uit Apeldoorn te sturen. Maar toen stak de sneeuwstorm op en werd het kasteel onbereikbaar. Resultaat: paniek in Den Haag bij het ministerie dat over Beatrix' veiligheid gaat.

‘Geen enkele reden voor,’ had ze gezegd. ‘Ik heb Robby. Ik heb Heloïse en haar hond. Ik heb Claudia. Bovendien zijn we ingesneeuwd. Geen enkele reden tot zorg. Wat kan er gebeuren?’

Dat laatste had ze natuurlijk nooit, nooit, nóóit mogen zeggen. Zo stom. Hoofdschuddend neemt ze de hoorn van de haak om de politie te bellen. Maar in plaats van de vertrouwde kiestoon hoort ze helemaal niets.

De lijn is dood.